

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **G. P.**, nar. X, st. příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Marinou Musilovou
sídlem Sukova 49/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, č. j. MV-34953-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou ze dne 1. 5. 2024 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 1. 2024, č. j. OAM-35377-28/DP-2022. Prvostupňový správní orgán jím podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítnul žádost žalobce ze dne 30. 8. 2022 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“, neboť žalobce ve stanovení lhůtě nepředložil doklady nezbytné pro ověření údajů uvedených v žádosti.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový správní orgán v průběhu řízení vyzval žalobce k doložení aktuálního dokladu potvrzujícího účel jím žádaného pobytu na území „ostatní/jiné“ (konkrétně vzdělání, které není studiem podle § 64 ZPC). Žalobce na tuto výzvu předložil potvrzení o studiu na vysoké škole AMBIS v akreditovaném studijním programu, tedy prokázal studium dle § 64 písm. a) ZPC. Nedoložil ovšem doklad o takovém studiu, které odpovídá účelu pobytu, o němž žádal. Žalovaný se ztotožnil s tím, že jelikož žalobce neodstranil vadu podání, k čemuž byl řádně vyzván, byl naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti. Žalovaný zdůraznil, že předpokladem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je splnění všech zákonem stanovených podmínek, čemuž však žalobce nedostál. Řízení zahajovaná na návrh účastníka nejsou ovládaná zásadou vyšetřovací, pročez bylo na žalobci, aby prokázal důvody pro vyhovění jeho žádosti. Žalovaný připustil, že prvostupňové správní rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě; jedná se ovšem toliko o pořádkovou lhůtu a její nedodržení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Dále akcentoval, že požadavek prvostupňového správního orgánu na doložení potvrzení o naplňování účelu požadovaného pobytu byl zcela oprávněný, protože správní orgány jsou povinny rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31.

II. Podání účastníků

II.A Žaloba

3. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zdůrazňuje, že prvostupňový správní orgán o jeho žádosti nerozhodl včas, v důsledku čehož v průběhu správního řízení přestal být platný jím původně předložený doklad o studiu na jazykové škole. Správní orgány mu nemohou orgán klást za vinu, že ke dni rozhodnutí o žádosti nenaplňoval účel pobytu, neboť v mezidobí jazykový kurz již vystudoval; nelze po něm absurdně požadovat, aby pokračoval v kurzu, který již úspěšně absolvoval. Pochybení a průtahy v řízení ze strany správního orgánu nemohou jít k jeho tíži. Žalobce upozornil, že lhůta pro vyřízení jeho žádosti uplynula dne 28. 11. 2022, případně 28. 12. 2022; prvostupňový správní orgán však rozhodl až dne 20. 11. 2023. Je zcela logické, že pokud správní orgán vydá rozhodnutí až po skončení jazykového kurzu, žadatel o povolení k pobytu již není schopen doložit nové potvrzení tak, aby bylo platné i v době rozhodování správního orgánu. Požadavek na vydání kladného rozhodnutí i po skončení studia na jazykové škole není ze strany žalobce absurdní, neboť s ohledem na navazující řízení je nezbytné, aby měl pobyt na území České republiky povolený nepřetržitě. Žalobce má za to, že prvostupňový správní orgán měl splnění zákonných náležitostí posoudit ke dni, kdy měl o žádosti rozhodnout, nikoliv k okamžiku skutečného vydání rozhodnutí; žalobce v tomto ohledu poukazuje na rozsudky NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, a ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37.
4. Žalobce dále namítá, že správní orgány nezohlednily dopad svého postupu do jeho rodinného a soukromého života; porušily tak čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), pročez je napadené rozhodnutí nezákonné.

Judikatura vyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince i když to zákon explicitně nepředpokládá. V důsledku formalistického přístupu správních orgánů bude žalobce nucen zemi opustit bez reálné možnosti se vrátit zpět.

II.B Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že námitky žalobce nepovažuje za důvodné. Požadavek prvostupňového správního orgánu byl zcela legitimní, neboť rozhodující pro něj byl skutkový stav v době vydávání rozhodnutí; k tomu žalovaný odkazuje na rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, a ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31. Nezbytným předpokladem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu je prokázání splnění všech podmínek požadovaných zákonem. Žalobce doklad potvrzující plnění účelu pobytu „ostatní/jiné“ nedoložil; správní orgány ovšem bez doložení požadovaného potvrzení nemohly posoudit, zda bude žalobce plnit účel pobytu, o jehož povolení žádal. V takovém případě nemohl prvostupňový správní orgán postupovat jinak než žádost zamítnout. Žalovaný dále zdůrazňuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí je pořádková a její nedodržení nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
6. Pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný konstatuje, že povinnost správních orgánů posuzovat toto hledisko je podmíněna tím, že cizinec v řízení nepřiměřenost zásahu namítá; poukazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25. Břemeno tvrzení, od kterého se odvíjí množství a kvalita informací, které má správní orgán k dispozici, tíží cizince. Žalobce však v řízení před správními orgány námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nevznnesl a neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné přiměřenost dopadů rozhodnutí posoudit.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.
8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
9. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
10. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

III.A) Skutková zjištění

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nejprve pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na Mendlově univerzitě v Brně s platností od 1. 9. 2021 do 31. 8. 2022. Dne 30. 8. 2022 (tedy před uplynutím shora uvedeného povolení) podal u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost dle § 45 odst. 1 ZPC o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem „ostatní/jiné“, a to konkrétně za účelem denního studia kurzu českého jazyka organizovaného *Go Study group, jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky s. r. o.* Tato vzdělávací činnost přitom není studiem podle § 64 ZPC. Ke své žádosti žalobce přiložil *Potvrzení o denním studiu* vydané jazykou školou dne 26. 7. 2022, z něž se podává, že žalobce byl ve školním roce 2022/2023 (tj. od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023) studentem denního studia českého jazyka u uvedené instituce v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně; výuka probíhala v Brně. Žalobce přiložil také další požadované doklady (nájemní smlouvu, potvrzení o zůstatku na účtu, doklad o zdravotním pojištění cizince apod.).

12. Dne 19. 4. 2022 proběhl u prvostupňového správního orgánu výslech žalobce ohledně jeho žádosti. Žalobce uvedl, že žádá o dlouhodobý pobyt za účelem studia kurzu českého jazyka na jazykové škole *Go Study*. Jeho další studijní postup bude záviset na zkouškách z českého jazyka. Potřebuje získat certifikát na úrovni B1, aby mohl být přijat na obor *Managmentem obchodu a služeb, cestovní ruch* na Mendelově univerzitě, kam si již podal přihlášku. Zopakoval, že aktuálně (duben 2022) studuje jazykovou školu, kam dochází prezenčně každý den od pondělí do čtvrtka. Nemá ženu ani děti, nyní nemá ani žádnou partnerku. Na otázku, jaký dopad by na jeho život měla skutečnost, kdyby jeho žádosti o pobytové oprávnění nebylo vyhověno, odpověděl, že nad svým dalším postupem by musel popřemýšlet.
13. Následně prvostupňový správní orgán vyzval dne 20. 11. 2023 žalobce k odstranění vady jeho žádosti spočívající v nedoložení platného potvrzení o požadovaném účelu pobytu na území České republiky. Konstatoval, že k žádosti bylo původně doloženo potvrzení ze dne 26. 7. 2022 o tom, že žalobce byl do 31. 8. 2023 studentem denního studia českého jazyka na jazykové škole. Potvrzovaná doba studia však již uplynula, pročez správní orgán neměl za prokázané, že se žalobce hodlá i nadále věnovat aktivitám, které nejsou studiem ve smyslu ZPC. Poučil jej proto, že tuto vadu je třeba odstranit a doložit aktuální doklad o účelu pobytu na území. Žalobce v reakci na tuto výzvu doručil prvostupňovému správnímu orgánu potvrzení o studiu vystavené dne 27. 11. 2023 *AMBIS vysokou školou, a. s.*, z něž vyplývá, že v období od 20. 9. 2023 do 31. 8. 2024 studuje v českém jazyce v prezenční formě bakalářského studia v 1. ročníku studijní program *Ekonomika a management v podniku*.
14. Prvostupňový správní orgán poté dne 7. 12. 2023 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce prostřednictvím svého zástupce prvostupňovému správnímu orgánu dne 22. 1. 2024 sdělil, že kurz českého jazyka na jazykové škole úspěšně ukončil a následně se přihlásil ke studiu na vysoké škole AMBIS, kde je aktuálně od 20. 9. 2023 studentem bakalářského studia v akademickém roce 2023/2024. Dotázal se, zda správní orgán požaduje doplnění dalších skutečností či doložení důkazů. Následně správní orgán vydal shora popsané rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost zamítl.
15. Soudu je z jeho úřední činnosti dále známo, že žalobce brojí také proti souvisejícímu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž bylo zastaveno řízení o následující žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem (vysokoškolského) studia, kterou žalobce podal dne 30. 8. 2023 právě poté, co ukončil studium na jazykové škole a byl přijat na vysokou školu AMBIS; správní orgány totiž v dané věci naznaly, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Řízení o této žalobě je vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 32 A 16/2024.

III.B) Doložení účelu pobytu

16. Podle § 45 odst. 1 věty první ZPC *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*
17. Podle § 46 odst. 1 věty první ZPC *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

18. Podle § 31 odst. 1 písm. b) ZPC *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
20. Soud předesílá, že ZPC je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území České republiky, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, případně jakýmkoliv jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, resp. 1 rok, a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Účel pobytu přitom musí cizinec prokázat. Z právní úpravy dlouhodobých pobytů nevyplývá, že by měl cizinec bez dalšího nárok na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoliv účelem, který uvede. Neexistuje právo na pobyt cizinců na území České republiky a každý stát si může rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27).
21. V projednávané věci není sporné, že žalobce ke své žádosti ze dne 30. 8. 2022 o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „ostatní/jiné“ řádně doložil potvrzení o studiu na jazykové škole, které bylo platné do 31. 8. 2023 (konce příslušného školního roku). V okamžiku, kdy jej po uplynutí platnosti tohoto potvrzení prvostupňový správní orgán dne 20. 11. 2023 vyzval k odstranění vad žádosti spočívající v nedoložení toho času platného potvrzení o požadovaném účelu pobytu, žalobce již na dané jazykové škole nestudoval. Žalobce proto nedoložil (logicky ani nemohl doložit) potvrzení o studiu na jazykové škole, nýbrž předložil potvrzení o studiu v akreditovaném bakalářském programu na vysoké škole. Kdyby prvostupňový správní orgán rozhodoval v zákonem stanovené lhůtě (tj. do dne 28. 11. 2022, případně do dne 28. 12. 2022), žalobcem původně doložené potvrzení o studiu na jazykové škole by v té době bylo ještě platné. Lze přitom předpokládat, že by žalobcově žádosti bylo vyhověno, neboť prvostupňový správní orgán proti ní nevznesl jiných výhrad.
22. Stěžejní žalobcem v tomto soudním řízení uplatněnou námitkou je, že správní orgány proto měly vycházet ze skutkového stavu, který byl k okamžiku uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí, nikoliv ze skutkového stavu až v době vydání správního rozhodnutí. Touto problematikou se již opakovaně zabýval NSS, přičemž jeho rozhodovací praxe k této otázce je dlouhodobá a jednotná.
23. NSS se v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, zabýval otázkou, zda je možné v určitých případech ze zásady, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový stav v době vydání rozhodnutí, vybočit tehdy, pokud by lpění na jejím dodržení vedlo k nespravedlivému výsledku pro účastníka řízení zapříčiněnému postupem správních orgánů. Konstatoval, že „*uvedenou zásadu respektuje, byť může být pro žadatele o pobytový titul v některých případech méně výhodná než za situace, kdy by se skutkový stav posuzoval k okamžiku uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. (...) Nejvyšší správní soud potvrdil postup správních orgánů, které rozhodovaly ke dni vydání rozhodnutí, i když to bylo z pohledu*

žadatele nespravedlivé. Soud zde zdůraznil, že aplikace principu, podle něhož by správní orgán rozhodoval ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, může být sice v některých případech pro účastníka řízení příznivější, v některých případech naopak může účastníka řízení znevýhodňovat. Dodržování této zásady tak v zásadě nelze považovat za „přepjatý formalismus“, ale za interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Zdůraznil, že takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu stěžovateli. Za zjevně neudržitelný z důvodu příkrého rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva označil postup, kdy by správní orgány případ od případu rozhodovaly tu jednou podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, tu podle stavu ke dni uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, či případně podle stavu k jinému datu, vždy však dle stavu, jenž je příznivý pro věc žadatele. (...) Správní orgán I. stupně v daném případě postupoval velmi pomalu a neefektivně. Jako obranu proti takovému postupu však zákon stanovuje možnost využití institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. (...) i když v případě stěžovatelky nebyla uvedena obrana efektivní, nelze obecně přijmout závěr, že by v případě neúspěchu uplatnění těchto prostředků mělo docházet k prolomení obecné zásady správního řízení a že by tak měly správní orgány rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Ačkoliv tedy Nejvyšší správní soud chápe snahu krajského soudu pomoci žalobkyni, jejíž žádosti o trvalý pobyt by patrně v případě včasného správního rozhodnutí správního orgánu bylo vyhověno, a napravit zjevně liknavý postup správního orgánu I. stupně, nemůže dospět k závěru o opodstatněnosti prolomení uvedené zásady, byť by se to v daném případě jevilo jako vhodné. Jakkoliv lze krajskému soudu přisvědčit v tom, že aplikace této zásady byla pro žalobkyni velmi nepříznivá, její nedodržení by znamenalo zásah do právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů“ (shodně srov. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34).

24. Tento názor byl opakovaně následován. V rozsudku ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, NSS vyslovil, že „rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí. Opačný postup správních orgánů, který se stěžovatel snaží zdůvodnit jím uváděnými mimořádnými okolnostmi, je zjevně neudržitelný, neboť by byl v příkrém rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva. (...) Nejvyšší správní soud pokládá překračování zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí pro žadatele o pobytová oprávnění za nežádoucí, avšak nelze jen z tohoto důvodu udělat v případě stěžovatele výjimku a pohlížet na jeho žádost k jinému časovému okamžiku, než ke dni rozhodnutí. Stále platí, že podmínky pro získání pobytového oprávnění musí být naplněny po celou dobu správního řízení.“
25. V rozsudku ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, NSS uvedl, že „stěžovatelce lze přisvědčit, že správní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho. (...) Z tohoto důvodu ale nelze prolomit obecnou zásadu okamžiku posuzování žádosti cizince o zaměstnaneckou kartu a posuzovat žádost k jinému časovému okamžiku než ke dni vydání rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, NSS uvedl, že „stěžovateli lze přisvědčit, že správní řízení trvalo excesivně dlouho. (...) Nejvyšší správní soud rozumí stěžovatelově frustraci z negativních důsledků postupu správního orgánu I. stupně, vedoucího k zamítnutí jeho žádosti. Z tohoto důvodu ale nelze prolomit obecnou zásadu okamžiku posuzování žádosti cizince o pobytové oprávnění a posuzovat žádost k jinému časovému okamžiku než ke dni vydání rozhodnutí.“

26. V rozsudku ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, NSS výslovně popřel možnost prolomení zásady posuzování skutkového stavu k okamžiku vydání rozhodnutí založenou na tom, že cizinci nelze klást k tíži, že se za dobu vedení řízení změnila podmínky posouzení žádosti o trvalý pobyt v tom smyslu, že skutečnosti na vůli cizince nezávislé mu znemožní obdržet pozitivní rozhodnutí o žádosti, které by měl v době, kdy žádost podával. NSS „*chápe úvahy, na základě kterých městský soud dospěl k tomuto závěru, a souhlasí s tím, že sedm let je neúměrně dlouhá doba pro trvání správního řízení. Přesto musí dát za pravdu stěžovateli, která správně hodnotila splnění podmínek pro povolení trvalého pobytu podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Opačný postup by byl v rozporu s ústavním principem právní jistoty, byť by byl ku prospěchu žalobce; podporoval by totiž nepředvídatelné rozhodování správních orgánů.*“
27. Současně přitom platí, že zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33).
28. S ohledem na shora citovanou ustálenou judikaturu NSS, od níž se krajský soud nehodlá odchýlit, nezbyvá než přisvědčit žalovanému v tom, že prvostupňový správní orgán nepochybil, pokud žádost žalobce posuzoval podle skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. K tomuto okamžiku přitom ve správním spise, i přes žalobci zaslanou výzvu, skutečně nebyl založen žádný podklad (platné potvrzení), které by prokazovalo, že žalobce v dané době plnil takový účel pobytu, který odpovídá jeho žádosti (tj. účel „*ostatní/jiné*“ spočívající ve studiu na jazykové škole). Prvostupňový správní orgán tedy postupoval správně, když žalobcovu žádost pro nesplnění zákonem požadovaných náležitostí podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) ZPC zamítnul. Námitka žalobce, že správní orgány měly vycházet ze skutkového stavu k okamžiku uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí o podané žádosti, proto není důvodná.
29. Soud samozřejmě nepřehlédl, že k nesplnění zákonných požadavků ze strany žalobce, a v důsledku toho k zamítnutí jeho žádosti, došlo kvůli dlouhodobé nečinnosti prvostupňového správního orgánu. Ten vydal své rozhodnutí s takovými průtahy, že žalobce v mezidobí stačil roční jazykový kurz českého jazyka úspěšně dokončit, být přijat na vysokou školu a na tuto nastoupit. Prizmatem (nutno připustit, že poměrně přísné a striktní) judikatury NSS však ani tyto skutečnosti nejsou relevantní pro to, aby došlo k prolomení obecné zásady o posuzování skutkového stavu k okamžiku vydání správního rozhodnutí. Současně je však nutno akcentovat, že žalobce se mohl proti nečinnosti prvostupňového správního orgánu bránit postupem podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, případně následně podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., což ovšem neučinil.

III.C) Dopad do soukromého a rodinného života

30. Žalobce dále namítá, že správní orgány nezohlednily dopad jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud připouští, že i v těch případech, kdy ZPC výslovně nestanovuje podmínku posuzování přiměřenosti důsledků rozhodnutí, zejména vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince, tato povinnost vyplývá přímo z mezinárodních závazků České republiky, konkrétně z čl. 8 Úmluvy. Je ovšem třeba současně zdůraznit, že nutnost takového posuzování je dána pouze tehdy, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, bod 31). Míra a intenzita

poměrování legitimních veřejných zájmů s právem cizince na soukromý a rodinný život se přímo odvíjí od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Platí, že břemeno tvrzení tíží především žadatele o konkrétní pobytové oprávnění; správní orgány nejsou povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy pátrat po podrobnostech žadatelova soukromí, které by případně převážily nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, body 28 a 29; tento závěr potvrdil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. 15117/21 a 15689/21, Mirzoyan proti České republice, bod 99). Nepřezkoumatelná proto nemohou být ta rozhodnutí správních orgánů, která se přiměřeností zásahu do žadatelova soukromého a rodinného života nezabývají právě proto, že žadatel sám v tomto směru v řízení před správními orgány nic konkrétního netvrdil (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 6. 2021, č. j. 9 Azs 64/2021-41, body 20 a 23, ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25, bod 30, či rozsudky ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36, ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25, a ze dne 28. 2. 2025, č. j. 10 Azs 125/2024-27).

31. Bylo tedy zejména na samotném žalobci, aby žalovanému tvrdil a doložil, z jakého důvodu považuje zásah do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený. Žalobce však v rámci svého výslechu před prvostupňovým správním orgánem ani v žádném ze svých písemných podání neuvedl takové skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o dlouhodobý pobyt do jeho soukromého a rodinného života. Naopak sdělil, že všichni jeho příbuzní (rodiče i sourozenci) žijí v Ruské federaci, kam se hodlá po ukončení svého studia v České republice zpět vrátit. Nemá ženu, děti ani žádnou přítelkyni. Kdyby jím požadované pobytové oprávnění nezískal, tak by „nad dalším postupem musel popřemýšlet“ (str. 4-5 protokolu o výslechu žalobce u prvostupňového správního orgánu). Z těchto sdělení žalobce nemohly správní orgány nepřiměřenost zásahu vyvodit; nebyly přitom povinny zajišťovat důkazy vztahující se k soukromému a rodinnému životu žalobce, naopak on sám měl vyvinout procesní aktivitu a potřebné důkazy předložit. Nelze tudíž přisvědčit žalobní námitce, že správní rozhodnutí jsou nezákonná kvůli nedostatečnému posouzení jejich dopadů na poměry žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce